

Laetare
Neděle 4. postní
Iz 66, 10-14
22.3.2020

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Pána našeho Jezu Krista.

Introit: Ž 131

Nemám, Hospodine, domýšlivé srdce ani povýšený pohled.
Neženu se za velkými věcmi, za divy, jež nevystihnu, nýbrž chovám se klidně a tiše.
Jako odstavené dítě u své matky, jako odstavené dítě je ve mně má duše.
Čekej, Izraeli, na Hospodina nyní i na věky.

Confiteor: Lit. II

- L: Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, jíž si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, aby se nadcházejícím věkům prokázalo, jak nesmírné bohatství milosti je v jeho dobrotě k nám v Kristu Ježíši. Amen.
- S: **Amen.**
- L: Doznávám se, Pane, ke svým nevěnostem, spáchal jsem, co je zlé ve tvých očích, proti tobě samému jsem zhřešil.
Kriste, Beránku Boží, který snímáš hřích světa,
- S: **smiluj se nad námi.**
- L: Pro svou dobrotivost, Pane, odvrát svou tvář od mých hříchů, zahlad' všechny moje nepravosti.
Kriste, Beránku Boží, který snímáš hřích světa,
- S: **smiluj se nad námi.**
- L: Dej mi poznat svoje cesty, nauč mě plnit tvou vůli, vždyť ty jsi moje spása.
Kriste, Beránku Boží, který snímáš hřích světa
- S: **daruj nám svůj pokoj.**
- L: Bůh prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. Tím spíše nyní, když jsme byli ospravedlněni prolitím jeho krve, budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu. Amen.

Píseň:

Čtení: 1 Pt 4, 12-19

Píseň:

Kázání: Iz66, 10-14

Kapitola šedesátá šestá je poslední kapitolou proroka Izajáše. Její počátek zní imponantně: *Toto praví Hospodin: "Mým trůnem jsou nebesa a podnoží mých nohou země."* Jako by svědek víry nechtěl nikoho nechat na pochybách, kdo je Hospodin. Je svrchovaným vládcem, který řídí nebesa i svět. Nebesa i svět jsou jeho stvořitelem. Tato slova zní pro ty, jenž ztratili naději v Boha. Vyčítají mu svoji životní situaci a situaci svých blízkých. Za jejich nářky je nevyslovená otázka: Bože, kdybys byl, nestalo by se to? Možná se na mysl vkrádá jiná otázka: Když je rozbořený chrám, nemůžeme obětovat Bohu? Nemůžeme vlastně dělat nic, nemůžeme volat k Bohu a dělat oběti, když chrám je rozbořený?

Bůh prostřednictvím proroka Izajáše se neobhájí. Čeká, až lidé uvěří v jeho svrchované právo rozhodovat o nebi i zemi. Čeká, až lidem dojde, že to, co se děje, není dílo

rozzlobeného Boha. Je to dílo lidské neprozíravosti, nemožnosti dohlédnout až na samý konec svého jednání. Jednání, které spoléhá především na sebe, své schopnosti, svou představu o světě a své samospasitelné konání.

Radujte se s dcerou jeruzalémskou a jásejte nad ní všichni, kdo ji milujete! Veselte se s ní, veselte, všichni, kdo jste nad ní truchlivali. Nejprve bychom si měli povědět, kdo je ten, který má jásat. Jsou to všichni ti, kteří přestali věřit v to, že lid Boží tu má ještě nějaké místo. Jsou to však i ti, kteří ve vlastním lidu Božím šířili a šíří poplašné zprávy o tom, že lid Boží je určen k zániku. Jsou to i ti, kteří díky tomu přišli o oběti, a proto si myslí, že spojení s Bohem je přerušeno. Ti všichni mají propuknout v jásot.

Poučený čtenář bible ví, že dcera jeruzalémská představuje Izrael, lid Boží. Ta dcera je sice starou dámou, ale pořád se chová jako pubertální děvče. Je to ta, které se zdá, že ten, který k ní přichází, není ten pravý.

Ještě jednu maličkost bych chtěla připomenout. Mají se radovat a veselit se ti, kteří ji milují. Tedy ti, kteří milují lid Boží, církev, dceru síónskou, která má zaslíbení od Boha, že ji neopustí v čase truchlení. Již toto vědomí otvírá ústa k chválám; chválám díky, že těžkosti, které církev prožívá, nevedou k jejímu zatracení.

Vedou k ujištění: *Budete sát do sytosti potěšení z jejich prsů, budete s rozkoší pít plnými doušky z prsů její slávy.* Jakou slávu nám může dát ta síónská dcera – jak jsem již řekla – zestárlá dáma, která zestárla starostmi o svou existenci? Jsme ochotni jako kojeneček se spolehnout na dcerku síónskou, že nás má čím vyživit, má co nabídnout? Je pro nás ta síónská dcera matkou, která nás nasytí mateřským mlékem, tedy základní potravou pro přežití kojence? Nechceme k tomuto mateřskému mléku příkrmy a všelijaké kašičky, které nám jen zkaží naše trávení? Dcera síónská přesto, že je možná zestárlá dáma, je tu a čeká, aby se posílila slovem toho, který k nám přichází v podobě toho, který trůní na nebesích a jehož podnoží je jeho země.

Toto praví Hospodin: „Hle, já k ní přivedu pokoj jako řeku a jako rozvodněný potok slávu pronárodů.“ Z povodní máme většinou strach, co to s námi udělá. Nenadělá povodeň více škody než užitku? Tato povodeň však užitek přinese, protože dá pokoj. Tato povodeň Božího slitování nás osvobodí od strachu. Ukáže nám, že přes naše zajetí babylónská nás Bůh neopustil. Chce s námi být v kontaktu, chce s námi být v pokoji.

Slova Hospodina však pokračují. *Budete sát nošení v náručí, hýčkáni na kolenou. Jako když někoho utěšuje matka, tak vás budu těšit. V Jeruzalémě dojdete potěšení.* Zde by měly feministky jásat a plesat. Hospodin je zde představen jako matka. I když možná nejedna feministka řekne, že mateřství samotné nestačí. Vraťme se k našemu obrazu o Hospodinu. Vidím v něm dvě roviny. Obraz Hospodina jako matky, která těší svým hýčkáním dítě, které je neklidné. Obraz Hospodina, který nás dokonale utěšil v Ježíši Kristu. Utěšil, abychom díky němu žili v pokoji s Bohem. Pokoj s Bohem není nicnedělání, tetelení se v tom, že Bůh je s námi. Ano, Bůh v Ježíši Kristu je s námi, to však neznamená sobecké uzavření se do sebe. To, že Bůh v Ježíši Kristu je s námi, nám dává naději, že utrpení, zlo, které na nás dotírá, nad námi v posledu nemá moc. Nemá na nás moc ani smrt. To však neznamená, že nezemřeme. To znamená, že náš život, tak jako život oběti a smrti Ježíše Krista, má naději, která překračuje tento svět.

Druhý rozměr tohoto obrazu tvoříme my. Jsme schopni jako malé dítě se nechat přemoci opatrovnickou mateřskou láskou Hospodina? Máme na to nechat se v *náručí Boha* chovat klidně jako *odstavené dítě*? Máme na to chovat se klidně a nechat se *hýčkat na kolenou*? Nejsme děti, které v náručí Boha křičí a nedají se uklidnit jeho slovem, jeho zaslíbeními i jeho soudy?

No jo, jak to udělat, když jsme sevřeni strachem? Jak to zařídit, abych nekřičel hrůzou? Jak se nebát ze všudypřítomné nejistoty a obav? Nevím, ale věřím, že zaslíbení, která dává Hospodin, jsou platná a trvají dodnes. Právě proto, že jsme takoví nedokonalí a bojíme se, tak nám prorok Izajáš vyřizuje slova o utěšení, hýčkání, pokoji, veselí a obnově našich kostí, tedy obnovy podstaty člověka. Člověka, který byl stvořen k obrazu Božímu. Zaslíbení není jen v nějaké virtuální realitě. Obraz, který nám zde vykresluje prorok, končí konkrétně.

Uvidíte to a vaše srdce se rozveselí, vaše kosti budou pučet jako mladá tráva. Nejde tedy jen o nějaká intelektuální cvičení. Jde o tak konkrétní vjem jako je vidění. Co vidí naše oči víry? Vidí Krista a jeho oběť, která i přes utrpení má smysl, a zve nás do společenství těch, kteří uvěřili v zaslíbení o naději.

A tak posilnění, hýčkání a rozveselování utrpením Ježíše z Nazaretu jsme neustále povzbuzováni. Naše utrpení, starosti, bolesti jsou nesený v náruči toho, jenž nás pokulhávající a neklidné nosí. Amen.

Píseň: 621

Přímluvy: (P. Filipi)

Všemohoucí Bože, buď požehnáno tvoje jméno.
Neboť ty svou věrnost nerušíš ani tehdy, když my ji zrazujeme. Ty nebereš zpět své slovo.
Prosíme Tě o tvého Ducha: ať nás vede jako po rovné zemi,
když nevíme, kam příště šlápnout,
když jsme na rozpacích, jak dosvědčit tvou spravedlnost,
když rušíme řády společenství, které tys ustavil.
O to tě, Otče všemohoucí, prosíme.
Buď nám všem milostiv.
Amen.

Poslání: Ef5, 8-11

I vy jste kdysi byli tmou, ale nyní vás Pán učinil světlem.
Žijte proto jako děti světla – ovocem světla je vždy dobrota, spravedlnost a pravda;
zkoumejte, co se líbí Pánu.
Nepodílejte se na neúčinných skutcích tmy,
naopak je nazývejte pravým jménem.

Požehnání:

Hospodin ti požehnej a opatruj tě.
Hospodin rozjasni nad tebou svou tvář a buď ti milostiv.
Hospodin obrať k tobě svou tvář a obdař tě pokojem.
Amen.